

ACC. NR 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.
Härad: ..... Adress: ..... Stehag
Socken: ..... Berättat av .....
Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

Uppteckningen rör Lin - odling, beredning etc.

Elna Olsson, Stationen 1918): En riktigt duktig piga, som fick sitta stilla vid spinnrocken, kunde spinna 3 alnar. Skulle man "gå med sysslor", var det stort; om man rådde med 2 alnar. 1 aln = 9 fedjor på haspan. - Betalning per aln var 3-5 skilling. Som uppmuntran skulle Elna, när hon var liten flicka, ha ett öre per aln. Men snart behövde mor hennes samlade ören att köpa bröd för. - Bastua vid Gärarhus?

(Fru Kristoffersson): "Aln" = garnstycke = "garn". "Pasma" = fedjor el. "tal". Ett ullgarn = 9 tal; ett blångarn = 17 tal; ett lockagarn = 24 (26) tal; ett skättefallsgarn = 9 tal. - Talen skildes från varandra genom "klafse" (band). - Vid utlämning av spånad ansågs det icke orätt att till $\frac{1}{2}$ pund räkna 15-16 ~~0~~. - 4 Skilling "aln" sedvanlig betalning. - Skulle man hinna 3 alnar om dagen, gällde det att sno på från kl. 4 om mor-

Skriv endast på denna sida!

gonen till 10 om kvällen.

(Fröken Maria Pettersson): "Höralann" -

"loga (luka) hören" - "rössja hören" - den lades i kors med band om. Sattes sedan upp: "höratrave". - "Rebades" å "hörareba". - Breddes till rötning. "Nu är hören skör".

(Mor Nils Nilsson, Östregård 17/3 1918):

De sista åren de hade lin, togo de till Kastberga brytstuga. Gamla Johanna Nils Anders, Verlinge, var på sin tid "höratorckerska". "Haspan" i regel försedd med "smäll", varigenom markerades 30:de varvet fyllt. (Obs. Öven i vävskedar tal=30 rör). 2 Tal bilda ett fedj. 9 Fedj bilda en aln. 2 Alna bilda stycke.

(Ö.Göinge, Gryt): När man sår hör, ren skjorta och rena kläder, så blir det mindre ogräs i höralannet.

Det rötade linet hopsamlades i stora kärvar, "negahören". - "Brödegille". - "Höratorskerska", en äldre, var kvinna hade i förväg torkat hören i (bastuan) brydestuan. - "Bröda" medfördes vanligen. Stundom "bröd man på grob". - Obs. Höragrob i behåll vid Klockarebäcken. - Resta skättefallen - karda - "schäfvor". - Man bröd oftast på eftermiddagen mellan 4-8, ofta vid ljus. - "Brydemad (mejaftan)" bestod av (ofullst. mening)

"Häglingen" sköttes av hemmafolk, grovhägla - finhägla.

"Skättegille" - en tio, tolv stycken frun-

timmer samlades på även mindre ställen. - Skättefall, blånor, lockahör. - Skättemad (mejaftan) $\frac{1}{4}$ fin kaka med en klick smör och ett stycke ost. Gömdes vanligen med hem.

"Marna Smens", 1870-talet, smeden Sandbergs hustru i Östregård, var känd för att driva på sitt folk och det t.o.m. med ovanligt öppenhjärtiga ord. "Det är väl inte Marna Smens", hette det för att ange, att man hade måttliga pretentioner. "Ni ha karpats som gäss hela dan", hette det en gång vid ett "skättegille" till smedens. "Du Elsa sjunger skättemarschen, så det kan gå undan."

Ende linodlaren i Stehag 1916 lär ha varit Nils Persson i Lavröd - ett helt litet stycke. Förr linodling allmän.

"Spånakvinna" kallades den, som åtog sig spånad. "Spånakvinnorna" ihågkommos till julen med en kaka bröd och julöl.

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.
Härad: ..... Adress: ..... Stehag
Socken: ..... Berättat av .....
Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

4

Uppteckningen rör Kardegille.

I Värby, Bara, var Kerstin Persson 1871 med om ett kardegille till Mattis Hanssons. Om hösten, när fåren blivit klippta, "skrubbades" först toet i "skrubben" (skrubbekänken med stora grova kardor) och "nappades" sedan för att bli bättre blandat. Så anordnades kardegille. Vid tillfället ifråga var det en 7-8 st. äldre och Kerstin, 17-årig. I äldre tider lär man ha börjat vid 2-3-tiden - nu var det sent på morgonen (5-6). Toet kardades till "råsor" - ett 20-tal sådana, lagda samman och lindrigt snodda, bildade en "katt". Förrådet tråkades något samman för att skrymma mindre och förvarades i stora korgar eller säckar färdigt till spånad. Kerstins mor hade berättat om ett skämt vid sådant tillfälle. Man narrade någon mindre kvicktänkt ungdom att gå till någon nabogård och be att få låna "toknådaren". - Anders

Holmgren, som sen blev snickare, blev så skickad till Trued Hansens. Man var där tillmötesgående och lämnade honom en säck med en tung sten i botten och för resten fylld med ärtaämter. Anders knogade hemåt. Men säcken var tung, och strax utanför gården stannade han för att titta efter, hur "toknådaren" kunde se ut. Storm rasade, och ämterna yrde tillbaka. "Jag fick mina ämter igen", sa Trued, där han sto i porten och tittade efter pågen.

Vid kardegille ifråga hörde Kerstin ett citat från en gammal kardevisa:

En sed från forna dagar på landet ännu är
att kardegille göra, då matmor alltid plär
att bjuda byens pigor och alla kärringar
att komma för att karda från kväll till ljusan dar.

När det mot kvällen lider, så börja pigorna
med såpa tvätta halsen och smörja flätorna
ren särk de på sig draga och strumpor likaså
och gummorna sig skura så gott som de förmå.

Vid översta borändan, där sitter kära far
och utav finkelflaskan en sup han ofta tar.

3258

Han lägger sig att sova och snarkar
så det knakar i sängstolparna.

I spisen står en kärring och uti gröten rör.⁺
Hon rör så svetten läckar på hennes panna ner.
Men mor hon svär och säger, att hon ska röra mer.

⁺Korngröt var stående rätt i trakteringen. Do. stekt fläsk och
bruna bönor.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Skåne Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.
Härad: ..... Adress: ..... Stehag
Socken: ..... Berättat av .....
Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

7

Uppteckningen rör Väv - vävning.

(Chronfeldt 1922): När väv sveptes, borde man vara tyst - eljest gick väven inte rätt.

Om en gammal gubbe kom in, när väv sveptes det var dåligt omen - väven krånglade.

När skälstickorna drogos ut (strax innan väven fälldes) kunde man, om någon kvinna i huset eller i närheten var havande, få utrönt, om det skulle bli en son eller dotter. Det kallades att "rida ut skälstickorna" och gick så till, att man steg grensle om stickorna, innan dessa voro helt utdragna (släppt väven), och så red käpphäst ut i det fria. Fick man där först se en man, så blev det en dotter - kvinna, så blev det en son.

"Rida ut skälstickorna."

(Kerstin Stickerska): Vävsked får ej sitta tom i slagbommen utan tagas ur, så snart väven fälldes, eljest om

Skriv endast på denna sida!

havande kvinna fick se det, kunde det vålla fallandesot.

(Do.): När väv uppsattes, var det av vikt, "Bära skäl".
att ingen "med ond fot" trädde in som den förste. Det fördärvade
"skälet". För att förebygga detta, brukade Kerstins gamla mor
genast gå ut om dörren för att så själv träda in som den förste.
Hon brukade därvid yttra: "Här ska ingen bära "ond fot" till min
väv. Jag ska "bära skäl" själv".⁺

(Degebergatradition): När man silvat och
bonnet väven, gällde det att, hur dags det än var på dagen, väva
så mycket, att man fick de tre bommarna, "prästen, klockaren
och läraren" skylda av väven. Det var för att "frea sig"-----

När väven var "svept", drog man ut vrid-
pinnen ur sveprullen, kastade den på golvet och sade: "Så fort å
som på."

När väven var "fälld och borstad", hängdes
den på bröstbommen med orden: "Nu ska du hänga på din banerygg,
så slipper du o hänga på en tjuarygg." ⁺⁺

⁺ Kom någon "med ond fot", då misslyckades vad man hade för händer.

⁺⁺ Tjuarygg

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.
Härad: ..... Adress: ..... Stehag
Socken: ..... Berättat av ..... Chronfeldt
Uppteckningsår: 1925 ..... Född år ..... i .....

9

Uppteckningen rör Rapsodling å Rönneholm.

På 1840-60-talen odlades räps på ganska betydande områden vid Rönneholm - bortåt 10 tunnland. Skörden måste ske med försiktighet, för att skidorna ej i förväg skulle falla av, och för att fröna ej skulle krossas. Rapsen skars därför med skära och om natten, medan daggen ännu låg kvar, och hanterades vid lassning och tröskning med en trehornad hassletjuga. På åkern anordnades i närheten en s. k. "rapsabana", en trädbotten av betydande storlek, å vilken tröskningen skulle ske. Denna tillgick så, att ett par personer på hästar med väl omvirade hovar redo runt på banan. Det skulle helst gå i jämn småtrav och anställdes för att underlätta arbetet ett par spelemän (fiol och klarinett). De rätt grova rapsstjälkarna krossades med knastrande ljud, och skidorna föllo av och öppnade sig. Rapsen såldes till oljeslageri i Landskrona eller Lund och betaltes med ända till 40 riksdaler tunnan. Den användes till att göra rovolja av. (Rovolja be-

3258

10

gagnades bl.a. till belysning). Efter slutad tröskning anordnades på kvällen spel och dans med traktering av smörgås, öl och brännvin.

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Skåne Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.

Härad: ..... Adress: Stehag

Socken: Driv. socknar. Berättat av .....

Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

11

Uppteckningen rör Bast.

*Västseröd/
Hällaröds sm., Önsjö hd.*

Bast insamlades och bearbetades förr lite varstans. Men särskilt i Vättseröd (Vässtere) hade man genom sådant arbete av ålder gjort sig en biinkomst. I ramsan, som på ett eller annat sätt karakteriserar de olika byarna häromkring, talas om "Vässtere bastbidare". Chronfeldt har i sin barndom ofta roat sig med en bastakärra (sådan finnes förvarad i Billinge hembygdsmuseum), Bastakärra, ett redskap, som användes när man snodde bastrep.

I äldre tider användes bast även till seldon - för att spara läder - och tömmar av bast lära för ej så länge sedan varit i bruk. Av bast flätades även mulagrimmor för oxarna och höbuar att bära hö med.

Lingebösta, -or, linnekäpp, som man flätt barken av. Den späda barken fläddes av i tumsbreda strimlor, av vilka den yttre gräbarken sedan skrapades av med kniv.

Mulagrimmor.

Höbuar.

Lingebösta.

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.
Härad: ..... Adress: Stehag
Socken: ..... Berättat av Maria Petersson
Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

12

Uppteckningen rör Ljus - ljusstöpning.

Vid ljusstöpning i Stehags prästgård brukade gamla prostinnan (N.P.A-gren) säga till flickorna: "Glo nu milt, ammars komma ljusen att glo illa."

ACC. NR 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.

Härad: ..... Adress: Stehag

Socken: ..... Berättat av .....

Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

13

Uppteckningen rör Mölla - mala.

Enl. Chronfeldt kunde på Bolamöllan årligen konsumeras ända till 300 kannor brännvin. Det mesta gick åt till möllefolket, de som kommo för att få malet. Det förslog inte gärna med en sup. Det skulle helst vara 2-3 och den 4:de var kanske inte så sällsynt. En stor träkanna, rymmande ett par kannor dricka, stod dessutom alltid framme på bordet i möllestugan. Och två gånger om dagen ställdes kaffe i ordning, så att gästerna kunde serveras "gök". Det hände någon gång, att när boende (Agerö husare och andra) kommo med sin skäppepåse för att få malet och därvid så togo för sig av välfägnaden, att det knappast räckte till för de långväga ifrån kommande släborna, som kommo med hela lass.

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.

Härad: ..... Adress: ..... Stehag

Socken: ..... Berättat av .....

Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

14

Uppteckningen rör Skvalta.

Enl. Ola Rasmusson utgjordes en "skvalte-
kvarn" av en inrättning med lodrätt stående kvarnaxel, som på
sin övre ända uppbar en kvarnsten, som roterade, när axeln, som
hade något slags sidoskoflar, av det frambrusande vattnet brag-
tes i rörelse. Endast vid mera rikligt vattenflöde kunde malning
ske. Ända upp emot Björkeröd - där Trulsson hade sin åker (hö-
rande eljest till Johanneshus), lär ha funnits en skvalta vid den
här upprinnande Tonnebäcken. Kvarndämme och en kvarnsten påminna
ännu därom.

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.

Härad: ..... Adress: Stehag

Socken: ..... Berättat av .....

Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

15

Uppteckningen rör Skvaltor.

Vid den bäck, som från Trolleholms område och Hjortsås rinner genom Broskog, Orraskogen ned mot Mickelborg, ha funnits skvaltor på två ställen. En nära Domvången och den andra nära Trolleholms skäl. - "Mölledam" - spår av sådan lär finnas vid bäcken mellan Rödaborg och Verlinge. - Do. vid Karbrohus.

I 1755 års kartbeskrivning över Kjellstorp heter det: "En sqvalteqvarn är nordost vid gården, när belägen, kan nyttjas höst och vår, när vattuflod infaller."

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16

Landskap: Skåne Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.
Härad: _____ Adress: Stehag
Socken: _____ Berättat av _____
Uppteckningsår: _____ Född år _____ i _____

Uppteckningen rör Malt, mältning, "mälta".

"Mältan" i "Bysskog" låg ungefär på den plats, där nu den stora ensamma ladugårdslängan står. Av "Bysskog" återstår nu endast ett fåtal träd hitom vid samma sida om vägen.

(Efter fröken M. Petersson): I Byskog låg en mälta. Här mälte bönderna i tur och ordning sitt korn. Och i samband härmed anordnade drängar och pigor "mältegille". Stundom hade man pannkaka med sig hemifrån, eljest bakade man våfflor på platsen. Det var ett "enkelt järn" man hade, så det blev bara en våffla i sänder. Så hade man förstås lingon till och kaffe och smörgåsar. Det gick i allmänhet hyggligt och ordentligt till.) Man sjöng ~~KJÖVA~~ sina visor. En av dessa började så här:

Amanda satt med en krans i håren
Hon var så skön som en ros om våren.

Skriv endast på denna sida!

Mältegille.

3258

Herman, Herman sin trohet svor,
Men likväl falskhet i hans hjärta bor.

17

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.

Härad: ..... Adress: ..... Stehag

Socken: ..... Berättat av .....

Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

18

Uppteckningen rör Slakt.

När djur ska slaktas, får man aldrig säga "stackare" till det, för då får det svårare för att dö.

(Mor Anders Ols i Östergår 29/3 1922): "Fyle", gäss, ankor och höns, slaktas i "ny", om de äro födda i "ny", eljest i "nä" (nedan).

(Fru Trulsson (efter modern) från V.Karaby): Svin bör helst slaktas i "ny", ty då blir fläsket drygare.

"Lydesöronen" skuros bort. Om en "skaane-kvinna" (havande) kom att äta sådana, så vållade det lyte. (Lydesöronen=hjärtklaffarna)

Avskuren fot (underbenet) på svin åtminstone slogs, innan det lades till sidan, mot "stubben", det kvarsittande överbenet.

Man får inte "ynka" djur, som skall slaktas,

eller kela med dem. (Chronfeldt)

(Min hustru efter Anna-Stina, Asa, Småland)

Av lungorna borde nio flikar skäras av och kastas bort såsom "skadliga". Om havande kvinna åt av dem, kunde hon "råka illa ut". Även hjärtklaffarna - "tjuvöronen" kallades de - borde kastas bort. - Även "olydingsörat", muskelfliken ovanom hjärtat, var skadelig och borde kastas bort. Ännu på 1890-talet iaktogs detta å Fröjdansås.

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A.Kyrkoh.

Härad: ..... Adress: Stehag

Socken: ..... Berättat av .....

Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

20

Uppteckningen rör Skinnberedare - beredning.

I många hem förstod man sig på att själv bereda skinn, särskilt fårskinn. Man behandlade dem först med mjöl och salt, därefter med mjöl, salt och alun. Så skulle de "strogas" - man bearbetade dem med ett "strogejärn", efter vilken behandling skinnet var rengjort från allt kött. Efter förnyad behandling med salt och alun skulle skinnet valkas. Man hade för denna behandling en s.k. "skinnfedja". Följde så "renskärningen" och skinnet var färdigt, vitt skinn.

ACC. NR. 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.
Härad: ..... Adress: Stehag
Socken: ..... Berättat av .....
Uppteckningsår: ..... Född år ..... i .....

21

Uppteckningen rör Lergille.

Johanna Nils Svens i församlingshuset har varit med om att lerslå hos Lars Jönsson (Skältäppehuset) i Emnaröd efter 1900.

Lerslå.

Fabrikör Nilssons mor har en "Lerslätt". Sådan användes att slätta väggarna med sedan de först för hand blivit "klinta". Slätten doppades i vatten vid strykningen för att leret skulle "släppa". Utseende: bit av trekantslist, försedd med två pinnar till handtag, fäst å den bredare sidan.

"Lerslätt".

Lerkrus, drickakrus, även pottekrus.

Lerkrus.

Lerlampa, tranlampa, något avlång skål med handtag vid ena och snip vid andra ändan. Veken lades i den påfyllda tranen och sköt med sin ena ända utom pipen och tändes där. (I Göinge var tranlampan vanligen av bläck, stundom två skålar över varandra).

Lerlampa.

(Fjärdingsmansänkan Hanna Nilsson från Kerr-

Skriv endast på denna sida!

3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

storp, född i Sallerup, 86 år, berättar 21/1 1918):

När huset var färdigt ifråga om korsvirke, och mellanrummen vederbörligen försedda med pinnar, hämtades lera och breddes på marken i ett lagom tjockt lager. Detta bearbetades sedan på ^{så}sätt, att oxar eller hästar fingo vandra runt i densamma och älta den, varvid någon tillstädesvarande alltjämt skoflade leran in på djurens gångbana. Oxar ansågos älta leran bäst. När "degen" ansågs i det närmaste färdig, ströddes halm löst över den och inarbetades. Nu uppbådades byalaget till lergille. Från varje ställe infann sig i regel dräng och piga, och arbetet började om morgonen. På en "stenbör" skoflades leran upp och bars av ett par drängar fram till huset, där pigorna tagit plats två och två, en utanför och en innanför. Den, som var gammal och van vid arbetet, skulle vara utvändigt, där det var nogast med väggen. Två karlar plögade hinna fram med lera till 2 par fruntimmer. Dessa senare slog och smorde in leran med händerna och jämnade någorlunda av ytan. Men för att få denna riktigt jämn, anlätades sedan ett redskap, som kallades "lerslätt" och bestod av en något över fotslång trekantstlist, å vars bredare sida funnos tvenne handtag (i rak vinkel insatta, svarvade träpinnar), och var det alltså med endera av skråsidorna, bearbetningen av väggytan skedde. (Mor Hanna Nilsson hade sin "lerslätt" kvar, den hon i sin ungdom använt - den var av bok). När arbetet var undångjort - vanligen

22

Myg. 4 tum

Skriv endast på denna sida!

vid middagstiden - gick man hem och bytte om kläder och inställde sig åter å stället, där man byggde. Dit hade anlönt eller anlände nu även husbondefolken medförande förning i och för gillet. Var det anförvanter, medförde de gärna ett par tre olika slags sogel: kalvkött, fläsk, höns. Andra medförde risgröt o.s.v. Brännvin bestods av värden. Så njöt man välfägnaden, och efteråt anordnades av ungdomen dans och lek under ledning av spelman, som nödvändigt borde vara med.

De lerslagna väggarna plägade vanligen ej vittas förrän ett annat år.

ACC. NR 3258

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: ..... Upptecknat av: Helgesson, A. Kyrkoh.

Härad: ..... Adress: Stehag

Socken: ..... Berättat av Joh. Johansson

Uppteckningsår: 3/1 1926 Född år ..... i .....

24

Uppteckningen rör Loga, "Lo", lobotten.

Loga, lobotten, lägges ej i Stehagstrakten med plankor såsom i norra Skåne utan av stampad lera. När "loen" skulle ställas i ordning hämtades först "lerja", vanligen gul, mera sällan blå sådan. "Lerjan" skulle nu "göras te", stampas samman, för vilket ändamål användes hästar, liksom när "klineler" ställdes i ordning. I lolerjan blandades emellertid ej halm. Man slog vatten över leret och red sedan runt oavbrutet, tills det blivit någorlunda sammanpackat. Följde så bearbetning för att få ytan jämn och fast. Man begagnade sig då först vanligen av "svära" och sedan av "läm". Båda redskapen utgjordes av en ungefär en meter lång ekkloss med ett däri i längdriktningen fastsatt träskäft, med den åtskillnad att svärans genomskärning var trekantig med medåtriktad spets, lämmens var däremot fyrkantig. Genom kraftig bearbetning med dessa tunga redskap åstadkoms efterhand en jämn och glättad yta. Arbetet kallades att "svära

Skriv endast på denna sida!

loen", "lämma loen". När vid torkning sprickor uppstodo, var det till att "på den på nytt". Stundom togos även fåren till hjälp för att stampa leran jämn, när hästarna gjort sitt. Får hade man i regel vid varje gård, stundom i rätt stor flock, och kunde dessa med sina små klövar och genom sin stora rörlighet in i alla hörnor göra god nytta. Riktigt färdig var logan emellertid ännu ej. Det inte minst viktiga och det varigenom den invigdes för sitt dubbla ändamål, tröskloga och dansloga, var en danstillställning. Byalagets ungdom samlades och under spel och dans fick lobottnen sin sista och finaste polityr. Att traktering måste bestå av husbondefolket var given sak. - Prästgårdsarrendator Sjöstrand säger sig själv ha varit med om sådant dansegille. Musiken då ej längre fiol utan dragspel, som drogs av en på "lobalken" uppkleven dräng.

